

Álságos idealisták és gonosztevők álltak össze

Sem az embercsempészek közreműködésével egész Európát elárasztó, hazánkat átjáróházként használó migránshordáról, sem az önállóságunkat mindenestől felzabálni akaró idegen diktátum ránk erőszakolási szándékáról nem vesznek tudomást, sőt üdvözlik azt.

Ha nem tudnánk a választ régről, hosszan töprenghetnénk azon, miért van az, ha a magyar nemzettel valóban egyé válni szándékozik, vagy – mint 1990-ben történt – legalább ilyen ígérettel fellépők kerülnek kormányra, előbújik teljes vértetében a siserahad.

(...)Az ember (...)

Ajándékot vár nagyszerűt,/hisz és bizik. / Közben borsót-lencsét kirág / a sok zsizsik” (Weöres Sándor)

Elsősorban hazudnak, külföldi segítségért koldulnak, áldozatként mutatják be önnönmagukat, holott a politikai ellenfelet lehetetlenné tenni, ha kell akár elveszejteni, káoszt teremteni a fő tevékenységük.

„Nemzeti traumához mindig belső káosz, a nemzet természetes immunrendszerének szándékos és céltudatos meggyengítése vezet. A 20. század elején színre lépő új politikai erők, a polgári radikálisok, a szociáldemokraták és egyéb, szabadkőműves fedőszervezetek vehemensen támadták, valamint tették nevetség és gúny tárgyává az egész akkori politikai vezető réteget, az arisztokráciát, az egyházat, kereszténységet, nemzeti történelmünket, hőseinket és tradícióinkat. Tragikus módon az arisztokrácia soraiból sikerült találniuk egy kétbalkezes zászlóvivőt a szerencsétlen és tehetségtelen, politikai analfabéta gróf, Károlyi Mihály személyében, aki a Függetlenségi Pártból kiválva önálló parlamenti frakciót hozott létre a vele tartó szakadár képviselőkből még 1916 folyamán. Így aztán a történelem a lehető legalkalmatlanabb pillanatban a lehető legalkalmatlanabb személyt rendelte az ország kormányzására.”

Támadáspontjuk most is a magyar nemzet, célkeresztjükben az érdeemes személy. Mit vétettünk, miért kell nekünk attól rettegnünk, hogy háborújuk a nemzet ellen végképp elfajul. A nekik nem tetszők fejére vérdíjat tűznek ki, holott tudják, ennek az ellenzéknek – mely az egymás közötti handabandázáson kívül semmire sem képes – a hatalomba erőszakolása gazdaságilag mozgásképtelenné, politikailag kiszolgáltatottá tenné az országot. Nem mese ez, valóság, a keresztény Európa, valamint önállóságunk védelme miatt megszegyenítő regulának van kitéve országunk. A nemzet ellen fenekedők lassan a hatalom megszerzését élet és halál kérdésévé teszik. Jóllehet a miniszterelnök életére törők közül ketten már lebuktak ám a letűnt, sokáig kussoló, korrupciós ügyekkel telített SZDSZ nem nyugszik. A Klubrádióban, az ATV-ben, a kezükre játszott Hír TV-ben az indulatok eszkalálódásáért naponta nem keveset tesznek: a kormányzó párt politikusainak családtagjaira is kiterjesztett karaktergyilkosság-kísérlet sorozatát évek óta műsoron tartják. Meggyengíteni. Ez a parancs. A megtámadott vagy veszítse el a türelmét, vagy legyen meghunyászkodó.

Holott Európa sorsfordító óráiban hazaszeretetre, bölcsességre, bátorságra van szükség, nem egy olyan hatalomra törő politikai brancs cinizmusára, mely borítékolhatóan az MSZP–SZDSZ-uralom kori kárnál is nagyobb kárt okozna az országnak.

A gonosztevő

„Olyan ellenzéki összefogás kellene – itt most minden pártra gondolok –, amely első körben csak a rendszer lebontását tűzné ki célul” – citálja a hiú Urbán Lászlót a Hegymenet c. könyv szerkesztőjét, a valamikori pénzügyminiszter aspiránst, Simicska lapja.

Képzeljük el, amint ez az ellenzék (Fekete-Győrtől a drogliberátor Juhászig), melyet már a kényes gyomrúnak nem mondható Szelényi is otthagytott, szóval képzeljük el, hogy ez az SS (Soros–Simicska) brigád a milliárdos tulajok pénzén vett szavazatokkal beül a hatalomba, jelen állás szerint Botka, Gyurcsány és Vona vezetésével, mert mint tudható, hülyék között féleszű a király.

Az említett trojka nyilvánvalóan már pusztán megjelenésével megszüntetné a közjogi méltóság fogalmának értelmezési lehetőségét ettől kezdve Magyarországon.

Az álságos idealista

Gyurgyák János vágya, hogy a magyar politikai, gazdasági és értelmiségi elit legalább minimális konszenzusra jusson a jövőt, a hogyan továbbot illetően. Az olyan súlyos Orbán-fóbiában szenvedőkről, mint amilyen Urbán László, el tudja Gyurgyák képzelni, hogy 2018 tavaszának választási éjszakáján szörnyen elszégyelli magát, s a maró szégyenérzet miatt álom sem jön a szemére, csak hánykolódik, hogy jaj mit rontott el, majd térden csúszva

kér bocsánatot és eltűnik a balfenéken?

Urbán nem jövőre, hanem 2022-re gyúr, most csak gyűlölködik.

Bár ahhoz képest, hogy milyen messze van még 2022 már most avítnak tűnik eszmefuttatása. Az EU-ba való totális integrálódás mint az egyetlen lehetséges perspektíva? A magyar társadalom nagyobb része számára a szeme előtt hanyatló Nyugat már nem kizárólagosan vonzó, ráadásul többször kinyilvánította, egyetért az ország jelenlegi vezetőjével abban is, hogy a nyugathoz hasonlóan fenn kell tartani Magyarországnak a jogát Oroszország, Törökország vagy egyáltalán a Kelettel való kereskedelemhez, kapcsolatteremtéshez.

Mindamellet Urbán megéri a pénzét. Ő a köztudottan sértett ember (nem lehetett Orbán pénzügyminisztere, mert mint annak idején nyilatkozta, nem tűr semmilyen beleszólást a munkájába a kormányzat részéről) arról delirál, hogy vajon Orbán Viktort személyes sérelmek vezérlik-e abban, hogy a hibás európai irányt nem követi szolgálai módon, hanem jobb megoldásokat javasol.

A reakciónak, fasisztának, nacionalistának bélyegezett magyar nép rendkívüli önuralomról tett tanúbizonyságot az elmúlt 7 év alatt. A kormány nemkülönben.

Kik akarnak Gyurgyákon kívül még megbékélést?

Rajta, álljanak elő, kérjenek bocsánatot, és őszintén bánják meg a rengeteg sértést, megvetést, rosszindulatot és gyűlöletet.

A német Bergfahrt szó szerinti fordítása helyett mi beszéljünk magyarul, ők meg fogadják el, ha hegynek fölfelé, ha lefelé, mi ahhoz ragaszkodunk, hogy hajónkat magunk vezessük.

Bergfahrt*

Írta: Administrator

2017. július 06. csütörtök, 12:05 -

*Hegymenet – Társadalmi és politikai kihívások Magyarországon. Jakab András – Urbán László könyve.

A német Bergfahrt szó szerinti fordításából alkotott kifejezés, mely a hajónak a folyóvíz ellenében való menését jelenti, úgy mint a völgymenet (Thalfahrt) kifejezés, melyet a folyam irányában való haladás kifejezésére használnak. Magyarosan úgy mondjuk, hogy a hajó fölfelé vagy lefelé megy.

Forrás: Pallas Nagylexikon

czyla